

GĄSIENNICA ZOSIA I PRZYJACIELE. cz. II

KŁOPOTY KULKI

Właśnie w tym czasie, gdy Obibok drzemał sobie po sytym podwieczorku, obudził go okropny hałas. Ktoś zaszczekał mu nad uchem tak głośno, że zerwał się na równe nogi, zaczął krzyczeć i uciekać: -Ratuj się, kto może! On chce mnie pożreć! Mammo!

-Uspokój się, wcale nie chcę cię zjeść- odparł ten ktoś.
 -Nie? To, dlaczego tak hałasujesz i kłapiasz tym pyskiem?- spytał Obibok, trzęsąc się jeszcze ze strachu.
 -Przepraszam cię bardzo. Ale to już jest nasza psia natura. My tak właśnie ze sobą rozmawiamy, bo ja jestem psem i mam na imię Kulka. Szczekałam dlatego, bo się zgubiłam i nie wiem, gdzie jest moja mama.
 -To tak wygląda pies? Słyszałem o was psach, ale nigdy nie widziałem, jak wyglądacie- zamamrotał Obibok.- No to gdzie się zgubiłaś, albo gdzie widziałaś swoją mamę po raz ostatni.
 -Nie wiem. Tu jest tak pięknie, że biegałam w kółko i nie patrzyłam wcale, gdzie ona jest. Teraz jest mi smutno i chcę już wracać do mojej mamy.
 -Nie martw się- pocieszał ją mały chrabąszcz- znajdziemy twoją mamę. Najpierw ci się przedstawię, nazywam się Obibok. Jestem chrabąszczem, a moje imię pochodzi od tego, bo lubię spać, jeść i uwielbiam leniuchowanie. A teraz chodźmy po moich przyjaciół, pomożemy ci odnaleźć twoją mamę.

-Obiboku wskocz na mój grzbiet i pokaż drogę, tak będzie szybciej- powiedziała Kulka.

Pierwszą znaleźli Funię. Kulka zaszczekała przerażona i powiedziała:

-Mama mówiła, że mam omijać pchły z daleka.
 -Nie bój się, Funia jest naszą koleżanką i nie zrobi ci niczego złego. Wskakuj Funia, musimy znaleźć resztę naszych przyjaciół i pomóc Kulce odnaleźć jej mamę.
 I tak, gdy wszyscy już byli, Obibok zaczął im tłumaczyć, co się wydarzyło.
 -Nie martw się Kulka, odnajdziemy twoją mamę- powiedziała Zosia-ale musisz nam opowiedzieć, jak ona wygląda, bo my nigdy jeszcze nie gościliśmy na swojej Srebrnej Polanie żadnego psa. -Moja mama- zaczęła Kulka- jest duża, no, bardzo duża i jest cała czarna jak ja. Tak naprawdę jesteśmy do siebie bardzo podobne. Tylko moja mama, jak mówiłam jest ode mnie o wiele większa. -No to chyba niewielki kłopot, aby odnaleźć twoją mamę. O ile jesteście takie same?- powiedziała zamyślona Zosia. Po chwili jednak dodała- Bzyku, Kasia i Kamilka lećcie i wypatrujcie ją góry, a my pójdziemy z Kulką.

-Robi się!- wrzasnął Bzyk.-Lećcie za mną dziewczyny, ja poprowadzę, ale rozglądajcie się dobrze i nie przegapcie mamy Kulki- pouczał je.

Obibok był za ciężki, by polecieć z nimi, ale tak naprawdę nie chciał lecieć. Chciał być blisko swojej koleżanki, którą on odnalazł. Razem z pozostałą resztą wsiedli na grzbiet Kulki i zaczęli szukać zguby.

Po pół godzinnej obserwacji spotkali się wszyscy na tym samym miejscu, bez żadnego rezultatu. -Jestem wyczerpany tym lataniem- oświadczył Bzyk.- Już nigdzie się nie ruszam.

-Ja też jestem umęczona- powiedziała Kulka i ziewnęła.- Chętnie bym sobie pospała.

Była przecież małym pieskiem, który potrzebuje sporo snu.

-No to połóż się tutaj- zaproponowała Kasia.- Bzyku ty też zostań z Kuleczką i popilnuj jej jak będzie spała, a my dalej będziemy szukać jej mamy.

-Możecie na mnie liczyć- odparł dumnie Bzyk ciesząc się, że dostał bardzo odpowiedzialne zajęcie.

- Nie spadnie ani jeden włos z jej głowy. Będę czuwał, żeby nikt nie zakłócił jej snu.

-Coś wam powiem- zaproponowała Funia- aby poszukiwania poszły sprawnie musimy się rozdzielić i pójść w różnych kierunkach, bo tak nie znajdziemy nikogo.

W tym samym czasie odezwał się Ponurak:

-A ja myślę, że powinniśmy zostać na miejscu i jej mama sama ją znajdzie.

-Może i masz rację Ponuraku, lecz jak będziemy wszyscy tu czekać to może mama się nie zjawić. Lepiej się rozdzielić i poszukać jej -tłumaczyła mu Zosia.

-To zrobimy tak, Funia i Kasia pójdziecie w stronę strumyka. Ponuraku weź Obiboka i idźcie w przeciwną stronę, tam gdzie zaczyna się ten wielki, gęsty i ciemny las.

-No dobrze- odparł.

Wzięli ze sobą Obiboka i poszli w stronę lasu.

-Zaś ja i Kamilka pójdziemy i popytamy mieszkańców Srebrnej Polanki, czy oni nie widzieli czasami mamy Kulki.

Funia i Kasia poszły w stronę strumyka. Po drodze rozmawiały o Kulce i o tym, że nie chciałyby się znaleźć w tej samej sytuacji jak ona. -Ja- powiedziała Kasia- chyba bym się rozplakała, a Kulka jest taka dzielna. -Masz rację Kaśka, ja nie wiem jak bym się zachowała, ale na pewno czułabym się źle bez mamy.

Zapadła chwila milczenia. Po chwili przerwała ją Funia:

-Wiesz Kaśka, może spotkamy nad strumykiem pana Czapłę. Tego, o którym ci opowiadaliśmy. On jest taki mądry, może powie nam, co mamy zrobić.

-A może widział mamę Kulki?- zapytała pospiesznie Kasia.

-Może? Choć szybciej, to się dowiemy.

Gdy doszły do strumienia pan Czapla stał skupiony i z uwagą spoglądał w wodę.

-Dzień dobry, panie Czaplo- powiedziała cicho Funia.

-Dzień dobry-odpowiedział- kto mi przeszkadza? Właśnie wypatrzyłem wspaniałą kąsek.

-To ja. Pamięta mnie pan.- usprawiedliwiła się Funia.

-A, to ty. Powiedz mi, gdzie są twoi przyjaciele?- zapytał.

-Chciałam panu przedstawić moją koleżankę Kasię, która też tu była tylko w pewnym momencie nam znikła. A reszta, szuka mamę Kulki.

Funia opowiedziała panu Czapli o przykrej przygodzie.

Pan Czapla wyprostował się, pomyślał chwilę i powiedział:

-Moje drogie powiem wam, że mama Kulki na pewno jej szuka i na pewno ją znajdzie, jeżeli Kulka pozostanie na tym samym miejscu, gdzie się zgubiła.

-Ona właśnie śpi sobie smacznie na tym samym miejscu, na którym się zgubiła. I może rzeczywiście mama już ją odnalazła- powiedziała Funia do pana Czapli i zaraz potem powiedziała do Kasi- Wiesz co, Kaśka może pójdziemy z powrotem i zobaczymy, czy Kulka jest już ze swoją mamą.

Pożegnały się z panem Czapłą i zawróciły z powrotem w nadziei, że Kulka jest już z mamą.

Ponurak i Obibok byli dopiero w połowie drogi, bo jak nam wiadomo ślimaki są bardzo powolne a Ponurak będąc ślimakiem, bardzo się guzdrał. Zaś nasze dwie przyjaciółki Zośka i Kamila pytały wszystkich o zgubę, lecz daremne to były trudy.

-Zosia?- spytała Kamila- a jak nie znajdziemy mamy Kulki, to co zrobimy? Gdzie ona będzie mieszkać?

Przecież ona tak tęskni za swoją mamą.

-Nie martw się Kamila, zaopiekujemy się nią.

-Jak to zaopiekujemy się? Ona jest według nas taka duża, a będzie jeszcze większa. A co będzie, jeśli zechce jeść? My przecież nic nie wiemy o psach.

-Ojej, czy ty musisz być taka? Ja bym mogła zastąpić jej mamę i ty też. Jeżeli chodzi o psie manieri, to byśmy ją nauczyły, to nie jest takie trudne.

-Opamiętaj się, Zośka!- krzyknęła Kamila.- To nie jest żywa zabawka, nie można ot, tak sobie zająć się psem. To jest wielka odpowiedzialność. Nie możesz być rodzicem dla Kulki, ponieważ jesteś małą gąsienicą, a ja biedronką i nie możemy być jej opiekunami. Zośka!

-No już nie krzycz na mnie. Może masz rację, ale...

-Jak to może, na pewno mam!- przerwała jej przyjaciółka.

-Uspokój się- prosiła Zosia- nie krzycz. Na pewno masz rację, ale ja chciałam tylko pomóc. Usprawiedliwiła się Zosia.

Po krótkiej chwili milczenia Zośka odparła:

-Wiesz, a może mama się odnalazła i Kulka nie jest już sama, choć zobaczyć.

W teże samej chwili Obibok i Ponurak doszli do lasu. Oni też nie znaleźli zguby i postanowili wrócić z powrotem. Zaś dziewczyny Zośka i Kamila, Kasia i Funia spotkały się na skrzyżowaniu dróżki i zaczęły dopytywać się, czy czegoś się dowiedziały.

-Nigdzie nie widziałyśmy mamy Kulki- mówiła Funia.

-My też nie- powiedziała pospiesznie Zosia i spojrzała się na Kamilę.

-No to chodźmy, może Kulka odnalazła swoją mamę- powiedziała Kasia. I poszły w to miejsce, gdzie drzemała Kulka.

Jak doszły, wszystkie zamilkły z wrażenia. To był piękny widok! Kulka skakała koło kogoś, kto był bardzo podobny do niej, lecz o wiele większy.

-To na pewno mama Kulki- powiedziała dumnie Zośka.

Dziewczyny od razu podeszły do swojej nowej koleżanki. Kulka od razu je zauważyła i przedstawiła je dumnie swojej mamie. Dziewczyny opowiadały o swoich poszukiwaniach. Zosia nieśmiało zapytała Kulki, gdzie była jej mama.

-Tu niedaleko. Mama cały czas mnie obserwowwała, to miała być nauczka za to, że się oddaliłam. Teraz już wiem, że nie powinnam się oddalać od mamy- wytłumaczyła jej Kulka.

W tym właśnie momencie doszli Ponurak i Obibok.

-Mamo- powiedziała Kulka- to jest mój przyjaciel Obibok, dzięki niemu otrzymałam tyle pomocy od jego przyjaciół.

-To ja ją odnalazłem- chwalił się Obibok, lecz gdy wszyscy spojrzeli się na niego, to on zawstydył się i

powiedział dalej- No, może to Kulka mnie pierwsza odnalazła, ale ja pierwszy ją widziałem, nie wy- tłumaczył się.

Wszyscy śmiali się z niego, bo on zawsze musi postawić na swoim.

Kulka z mamą pożegnali przyjaciół i zaczęły oddalać się w stronę swojego domu. Zaś przyjaciele krzyczeli jeszcze za nimi:

-Tylko odwiedźcie nas jeszcze! Do zobaczenia! Nie zapomnij o nas!

-Do zobaczenia! Nie zapomnę i odwiedzę was kiedyś!- odpowiedziała Kulka.

Gdy Kulka znikła im z oczu, Obibokowi popłynęły łzy. Szkoda mu było, że nie będzie mógł widzieć swojej nowej przyjaciółki. A pamiętał ją jeszcze bardzo długo i często rozmawiał o niej z przyjaciółmi.

emipat